

Наша пляма

Михайль Семенко

Щорана я роблю моціон
І зустрічаю неодмінно.
А надвечір — ми біля бухти незмінно
І на нас дивиться Оріон.
Тоді стає вогко і якось незатишно.
Щока до щоки за теплом нагинається.
Наша пляма з фоном зростається
І не камінь тільки тому, що дише.
Мови тихість і доторку м'якість.
Далі надходе час розстання.
Бухта спить. Далеко до світання.
Завмирає і тане зляканість.